

idet der altid er en Risiko —, sidder vedkommende selv med hele Tabet, og gaar det godt, ja, saa tager Staten saa godt som hele Overskuddet eller i alt Fald en overordentlig stor Del af det — efter min Mening en altfor stor Del, naar Erhvervene skal kunne hævde sig i Fremtiden. En Følelse af Uhygge er ved at tage Overhaand i Forretningsverdenen, og jeg tror, at den allerede har gjort megen Skade. Jeg hører nok, at den højtærede Trafikminister nu siger, at han tror det ikke; men jeg kan forsikre den højtærede Minister, at hvis han vil forhøre sig derom, saa vil han møde det paa mange Omraader i Forretningslivet: Hvorfor skal vi dog gøre os al den Ulejlighed, siger man? Vi skal i mange Tilfælde endogsaa konkurrere med Staten, og gaar det galt, saa sidder vi med Tabet, men gaar det godt, saa skal vi betale det meste af Overskuddet i Skat. Et rimeligt Arrangement i det Tilfælde, som nu foreligger, vilde efter min Mening have været, om man for det halve af det Beløb, som nu vil blive opkrævet i Form af Merindtægtsbeskatning, altsaa af de indtil 30 pCt., havde givet vedkommende Skatteydere 4 pCt.s Obligationer, som saa efter Krigens Slutning kunde være blevet forrentet med 4 pCt. og udtrukne i Løbet af f. Eks. 30 Aar. Disse Obligationer, som Staten skulde give for Laanene, vilde saa kunne danne et godt Grundlag for Erhvervenes fortsatte Virksomhed, og ved at belaaene disse Obligationer kunde Erhvervene til enhver Tid skaffe sig Kapital til at udvide og forbedre deres Virksomhed med. Paa denne Maade vilde man ikke løbe den Risiko, at Erhvervene, naar Krigen var forbi, kom til atstaa uden Kapital, uforberedte og maaske svækkede paa mange Maader i Kampen med Udlandet og ude af Stand til at optage Konkurrencen, de ellers vilde kunne møde kraftigere. Borgerne vilde derved faa større Indtægter og vilde sikkert forholdsvis let være i Stand til at forrente og afdrage de Laan, der var stiftede.

Jeg synes, at de store Forandringer, der har fundet Sted i vort Erhvervsliivs Forhold, siden den højtærede Finansminister fremsatte dette Lovforslag i det andet høje Ting, kunde give Anledning til, at den højtærede Minister vilde optage dette Beskatningsspørgsmaal til en ny Overvejelse, og jeg har ingen Tvivl om, at der saa ved Imødekommen fra de forskellige Sider kunde naas et Resultat, som kunde opfylde Erhvervenes rimelige Krav paa noget Hensyn, paa samme Tid

som det gav Statskassen, hvad den nødvendigvis maa have.

Det er disse Forhold, som gør, at jeg ikke ser mig i Stand til at stemme for dette Lovforslag. Jeg synes, Forholdene ikke er til at lægge større Byrder paa Landets Erhverv, og jeg ser mig derfor nødsaget til at stemme imod dette Lovforslag.

Hey: Den ærede Ordfører for Udvalget (Dalsgaard) kom i sine Bemærkninger ind paa at tale om Statsbanepolitikken, om jeg saa maa sige; men det stod mig ikke ganske klart, om den ærede Ordfører der mente at tale paa et Udvalgsflertals Vegne eller kun som Ordfører for Partiet Venstre. Jeg mener derfor, at det ikke er ganske overflødigt — skønt det maaske er det — at understrege, at det Parti, jeg tilhører, ser saaledes paa den Jernbanepolitik, Regeringen fører — det er maaske overflødigt at fremhæve det, fordi det gentagne Gange er gjort ikke alene af mig, men ogsaa af andre Medlemmer af vor Gruppe —, at vi staar ganske uforstaaende overfor denne Politik. Jeg kan ikke se paa den paa anden Maade, hvad jeg ogsaa før har sagt, end at det er en fast Vedhængen ved en Teori, som særligt tilhører det radikale og det socialdemokratiske Parti, og at den Jernbanepolitik, vi driver i Øjeblikket, og som maaske snart vil give sig et Udslag, som man vil forfærdes over, har man oven i Købet gjort, hvad man kunde, for at gøre saa daarlig som muligt ved ikke at ville forhøje Taksterne, men tværtimod at tiltrække Godsmængder, som ellers ikke hørte hjemme paa Statsbanerne. Ved ikke at ville følge med paa Forhøjelserne, da f. Eks. Det forenede Dampskibsselskab forhøjede sine Takster paa Gods, som naturligt hørte hjemme paa Dampskibene og besørge af disse, kom man til at overbelaste de allerede haardt belastede Statsbaner. Hvert Øjeblik ser man direkte Indskrivning af Gods paa hvidt Fragtbrev over Bælterne aflyst, noget, som virker ganske overordentlig forstyrrende for alt og for mange. Vi kan altsaa ikke forstaa, at man ikke gaar til en Forhøjelse, og selv om man maa erkende, at det ogsaa nu vilde være alt for sent, vilde der dog naas noget. Det virker næsten, jeg tror, jeg vil sige som en blodig Ironi, at man i Dag i Bladene læser, at Statsbanerne virkelig har gjort noget; de har taget sig sammen og har gjort noget, og dette noget udtrykkes saaledes: „Den lave Billettakst, som hidtil har været gældende for Statsbanerne for sluttede Selskaber af rejsende, naar Antallet var